Creative Europe
Desk Polska

Magazyn

Creative Europe Desk Polska

„Zimna wojna", reż. P. Pawlikowski | fot. Łukasz Bąk | materiały Opus Film

nr 2/2018

Wspólna konserwacja mozaiki Przemienienia w apsydzie bazyliki w klasztorze św. Katarzyny (Synaj, Egipt) | Zdobywca nagrody UE w dziedzinie dziedzictwa kulturowego / nagrody Europa Nostra 2018 – kategoria: Konserwacja | Fot.: CCA | Flickr BY NC SA, www.bit.ly/2LFKq9H

Konferencja „Be creative, talk to the bank!" | Materiały własne CED Polska

Wernisaż wystawy | fot. Rafał Motyl

„The Place", reż. P. Genovese | dystr. Aurora Films

05

VARIA

05 „Music Moves Europe" – strategiczne wsparcie dla sektora muzyki

07 Dziedzictwo kulturowe w liczbach

10 Nagroda Unii Europejskiej w dziedzinie dziedzictwa kulturowego / Nagrody Europa Nostra 2018 – poznaj tegorocznych laureatów

14 Obecność programu Kreatywna Europa na 71. MFF w Cannes

18 Wystawa Nagrody im. Mies van der Rohego w Warszawie

23

INICJATYWY I WSPÓŁORGANIZACJE

23 Warsztaty „Lodołamacz"

24

ROZMOWY

24 „Forgotten Heritage: European avant-garde art online" – rozmowa z Mariką Kuźmicz, prezeską Fundacji Arton

26

DOFINANSOWANE PROJEKTY

26 Pierwsze projekty dofinansowane w komponencie MEDIA w 2018 roku

27 Krakowskie Biuro Festiwalowe – partner nie tylko w projektach MEDIA

Szanowni Państwo,

półmetek roku już niemal za nami. Wykorzystując ostatnie przedwakacyjne tygodnie, chcielibyśmy zachęcić naszych Czytelników do zapoznania się z wydarzeniami, którymi żyła europejska branża filmowa oraz sektor kultury w poprzednim kwartale.

Zakończony niedawno 71. Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Cannes obfitował w sukcesy filmów dofinansowanych w ramach programu Kreatywna Europa. Aż 18 tytułów wspartych w komponencie MEDIA było wyświetlanych podczas tego prestiżowego wydarzenia. My, w biurze Creative Europe Desk Polska, najbardziej cieszymy się z ogromnego sukcesu Pawła Pawlikowskiego. Polski twórca został uhonorowany statuetką dla najlepszego reżysera, a jego film „Zimna wojna" był nominowany do Złotej Palmy. Cieszy nas również obecność innych polskich produkcji na tym jednym z najważniejszych festiwali filmowych na świecie. „Fuga" Agnieszki Smoczyńskiej wyświetlana była w ramach sekcji Semaine de la Critique, a swój pokaz specjalny miał „Another Day of Life" w reżyserii Raula de la Fuente i Damiana Nenowa – animowany film oparty na reportażu z Angoli Ryszarda Kapuścińskiego.

W kwietniu w Warszawie w siedzibie Stowarzyszenia Architektów Polskich odbyła się miesięczna wystawa poświęcona laureatom prestiżowej nagrody im. Mies van der Rohego. Zaprezentowanych zostało 40 realizacji architektonicznych z krajów Unii Europejskiej z lat 2016–2017, w tym również projekt z Polski. Z tej okazji przybliżamy Państwu postać niemieckiego architekta – patrona wyróżnienia, nagrodzone projekty, a także sam wernisaż.

Przekazujemy również dobre wieści dla sektora muzycznego, który w niedalekiej przyszłości może liczyć na szczególne wsparcie ze strony Komisji Europejskiej. W ramach programu Kreatywna Europa 1,5 mln euro zostanie przeznaczonych na realizację tzw. działania przygotowawczego „Music Moves Europe: Boosting European Music Diversity and Talent". Ma ono pomóc przetestować pomysły i projekty najskuteczniej wspierające konkurencyjność i różnorodność europejskiej muzyki. Reprezentanci sektora muzycznego już teraz mogą ubiegać się o dofinansowanie m.in. projektów związanych ze szkoleniami dla młodych muzyków lub z modelami dystrybucji online i offline.

Na łamach wiosennego magazynu znajdą Państwo rozmowę z Mariką Kuźmicz, prezeską Fundacji Arton, badaczką, wykładowczynią, kuratorką sztuki i koordynatorką projektu „Forgotten Heritage – European Avant-garde Art Online", a także informacje o pierwszych polskich beneficjentach komponentu MEDIA w tym roku. Zachęcamy Państwa również do zapoznania się z listą laureatów tegorocznej nagrody Unii Europejskiej w dziedzinie dziedzictwa kulturowego / Nagród Europa Nostra oraz statystykami związanymi z dziedzictwem kulturowym w Polsce.

Życzymy przyjemnej lektury w letnich miesiącach

Zespół Creative Europe Desk Polska

„Music Moves Europe” – strategiczne wsparcie dla sektora muzyki

Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Sektora Audiowizualnego oraz Kultury otworzyła nabory wniosków oraz opublikowała zaproszenia do składania ofert realizacji działań związanych z nową inicjatywą Komisji Europejskiej o nazwie „Music Moves Europe”. Przedsięwzięcie ma pomóc przetestować pomysły i projekty, które będzie można wdrożyć na większą skalę w kolejnych programach unijnych, czyli po roku 2020.

Muzyka jest istotnym elementem kultury europejskiej, w której przejawia się bogactwo różnorodności Starego Kontynentu. Branża muzyczna zatrudnia więcej osób niż filmowa czy audiowizualna i generuje ponad 25 mld euro dochodów rocznie, jest tym samym ważną częścią gospodarki.

Komisja Europejska, po serii spotkań z kluczowymi przedstawicielami sektora muzycznego, których celem było zidentyfikowanie głównych wyzwań stojących przed wspomnianą branżą, rozpoczęła wdrażanie tzw. specjalnych działań przygotowawczych, ujętych w ramy inicjatywy „Music Moves Europe”. Działania te skupią się na wsparciu sektora muzyki poprzez opracowanie i przetestowanie różnorodnych inicjatyw dostosowanych do konkretnych jego potrzeb.

Wyzwania europejskiego sektora muzycznego

Europa, z perspektywy globalnej, jest silnym graczem w całym łańcuchu wartości muzycznych, w tym w dystrybucji online. Z jednej strony, będąc domem największych światowych rynków muzycznych (Niemcy, Wielka Brytania, Francja i Włochy), europejski przemysł muzyczny można uznać za jeden z najbardziej kreatywnych i różnorodnych na świecie. Z drugiej strony to fragmentaryczny, zróżnicowany i złożony krajobraz o zasadniczych różnicach pomiędzy jego głównymi grupami i podsektorami (takimi jak m.in. muzyka klasyczna, amatorska, muzyka na żywo, nagrania czy dystrybucja cyfrowa).

W ciągu ostatniej dekady europejski sektor muzyczny podlegał cyfrowej zmianie i był pod silnym wpływem zwiększonej konkurencji ze strony globalnych graczy. Oprócz wykorzystywania szans, które niosą ze sobą digitalizacja i nowe kanały dystrybucji, branża stawiała czoła wyzwaniom, takim jak podział dochodów oraz sprawiedliwe wynagradzanie artystów. Czynniki wspomniane powyżej, a także szereg innych, doprowadziły do fundamentalnych modyfikacji w sposobie tworzenia, produkcji, dystrybucji, konsumpcji i monetyzacji muzyki.

Sektor muzyczny cechuje również duża różnorodność narodowa wraz z barierami językowymi, które utrudniają promocję i rozpowszechnianie repertuaru muzycznego poza granicami poszczególnych krajów w Europie, a także poza nią. Nieanglojęzyczny repertuar europejski napotyka wiele przeszkód w przekraczaniu granic, co utrudnia umiędzynarodowienie karier artystów spoza angielskiego kręgu językowego. Stany Zjednoczone i Wielka Brytania mają lepszy dostęp do europejskiego rynku muzycznego z powodów historycznych, kulturowych i językowych, a także dlatego, że zarządzają większością znaczących wytwórni muzycznych, korzystają z usług międzynarodowych promotorów i dystrybucji. Dominacja angielskiego repertuaru muzycznego, którą można zaobserwować w europejskich rozgłośniach radiowych i serwisach internetowych, oraz działalność potężnych amerykańskich korporacji wydają się utrudniać promocję oraz widoczność europejskich twórców. Swoisty monopol i nierówna konkurencja stały się kolejnymi wyzwaniami stojącymi przed muzycznym ekosystemem w Europie.

Unijne wsparcie dla sektora muzycznego
Od 2014 r. program Kreatywna Europa wspiera różnorodne projekty muzyczne w ramach międzynarodowych działań kulturalnych realizowanych w trzech obszarach grantowych komponentu Kultura:
- Projekty współpracy europejskiej,
- Platformy europejskie,
- Sieci europejskie.

Dzięki dofinansowaniom pozyskanym z programu tysiące artystów i twórców z całej Europy miało możliwość uczestniczyć w międzynarodowych projektach oraz pracować w wielokulturowych zespołach, dzieląc się swoimi pomysłami i doświadczeniami. Jednym z najbardziej spektakularnych sukcesów w zakresie poszerzania dostępu do europejskich dzieł kultury było wsparcie projektu „European Opera Digital Project" – innowacyjnego przedsięwzięcia, którego celem było stworzenie platformy internetowej zapewniającej bezpłatny dostęp do wysokiej jakości europejskich spektakli operowych za pośrednictwem połączenia internetowego.

Niemniej Komisja Europejska, mając świadomość złożoności problemów i wyzwań, z którymi musi zmierzyć się branża muzyczna, w 2015 r. rozpoczęła dialog z reprezentantami tego sektora, dotyczący przyszłych unijnych mechanizmów strategicznie wspierających najważniejsze obszary kultury.

„Music Moves Europe" – strategiczne działanie przygotowawcze na rzecz branży muzycznej
Celem „Music Moves Europe" (MME) jest zapewnienie skutecznej i długotrwałej pomocy dla branży muzycznej poprzez wspieracie jej rozwoju, wdrażanie rozwiązań umożliwiających dostosowanie się do nowych realiów i zachęcanie do czerpania korzyści z cyfryzacji oraz nowych technologii. Dzięki MME Komisja chce wzmocnić i uwydatnić mocne strony sektora: kreatywność, różnorodność i konkurencyjność. Szczegółowe cele to:
- promocja kreatywności i innowacji,
- ochrona i poszerzenie różnorodności muzyki europejskiej,
- pomoc w zakresie dostosowania do digitalizacji.

Działanie przygotowawcze polega na utorowaniu drogi do opracowania przyszłych instrumentów wsparcia i przetestowaniu ich za pomocą działań pilotażowych – z myślą o możliwym przyszłym systemie finansowania muzyki w ramach programów UE po 2020 r. Wypracowane rozwiązania mogłyby wesprzeć różnorodność, potencjał artystyczny i konkurencyjność, a także zwiększyć dostęp Europejczyków do muzyki.

Działanie przygotowawcze ma 4 konkretne cele:
- opracowanie lepszego zrozumienia trendów rynkowych i zaproponowanie trwałych mechanizmów ich monitorowania, a także określenie potrzeb finansowych sektora muzycznego,
- określenie innowacyjnych i zrównoważonych modeli dystrybucji, które wspierałyby europejską różnorodność muzyczną (promocję obiegu lokalnego repertuaru poza mainstreamowymi, międzynarodowymi hitami),
- promocję transgranicznej mobilności artystów poprzez wdrażanie różnych międzysektorowych programów szkoleniowych, które łączą silosy branżowe i zajmują się najważniejszymi lukami teoretycznymi w ramach sektora,
- opracowanie strategicznego podejścia do promocji muzyki europejskiej na rynku międzynarodowym.

Otwarcie naborów wniosków i publikacja zaproszeń do składania ofert
Działanie przygotowawcze zostanie wdrożone poprzez otwarcie następujących naborów wniosków oraz publikację zaproszeń do składania ofert:

Nazwa	Data otwarcia naboru – publikacja zaproszenia	Data zamknięcia naboru – termin przesłania oferty
Online and offline distributions	7.05.2018	10.09.2018, godz. 13.00
Training scheme for young music professionals	8.05.2018	27.08.2018, godz. 13.00
Study on a european music export strategy	12.05.2018	29.06.2018, godz. 12.00
The feasibility study for the establishment of a European Music Observatory and a gap analysis of funding needs for the music sector	16.05.2018	2.07.2018, godz. 10.30

Szczegółowe informacje dotyczące naborów wniosków, harmonogramu działań, kryteriów oceny aplikacji oraz dokumentacja konkursowa są dostępne na stronie Komisji Europejskiej. W przypadku szczegółowych pytań należy kontaktować się z Dyrektoriatem Generalnym ds. Edukacji, Młodzieży, Sportu i Kultury pod adresem: eac-music-moves-europe@ec.europa.eu.

Uwaga!
Osoby zainteresowane złożeniem projektu w ramach **Online and offline distributions** lub **Training scheme for young music professionals** zapraszamy na spotkanie informacyjne, które odbędzie się na przełomie czerwca i lipca 2018 roku w Warszawie. Szczegóły podamy wkrótce – zachęcamy do śledzenia informacji na naszej stronie internetowej.

2018 EUROPEJSKI ROK DZIEDZICTWA KULTUROWEGO
#EuropeForCulture

Dziedzictwo kulturowe w liczbach

Rok 2018 ogłoszony został Europejskim Rokiem Dziedzictwa Kulturowego. To dobra okazja, by przyjrzeć się kwestiom związanym ze skalą występowania jego obiektów w Polsce, postrzeganiem tego dziedzictwa oraz wpływem, jaki wywiera ono na gospodarki krajów Unii Europejskiej.

Prezentowane zestawienie stanowi wybór danych z publikacji, których listę załączono poniżej.

Obecnie na Liście Światowego Dziedzictwa UNESCO znajduje się 15 położonych w Polsce obiektów:

1. Stare Miasto w Krakowie (wpisane w 1978)
2. Kopalnia Soli w Wieliczce (1978)
3. Auschwitz-Birkenau. Niemiecki nazistowski obóz koncentracyjny i zagłady funkcjonujący w latach 1940–1945 (1979)
4. Puszcza Białowieska (1979)
5. Stare Miasto w Warszawie (1980)
6. Stare Miasto w Zamościu (1992)
7. Średniowieczny zespół miejski Torunia (1997)
8. Zamek krzyżacki w Malborku (1997)
9. Kalwaria Zebrzydowska: manierystyczny zespół architektoniczny i krajobrazowy oraz park pielgrzymkowy (1999)
10. Kościoły Pokoju w Jaworze i Świdnicy (2001)
11. Drewniane kościoły południowej Małopolski: Binarowa, Blizne, Dębno, Haczów, Lipnica Murowana, Sękowa (2003)
12. Park Mużakowski (2004)
13. Hala Stulecia we Wrocławiu (2006)
14. Drewniane cerkwie w polskim i ukraińskim regionie Karpat (2013)
15. Kopalnia rud ołowiu, srebra i cynku w Tarnowskich Górach oraz system gospodarowania wodami podziemnymi (2017).

Pełna lista dostępna jest na stronie:
http://whc.unesco.org/en/list.

Według raportu Polskiej Organizacji Turystycznej najchętniej odwiedzanymi atrakcjami dziedzictwa kulturowego w 2013 r. były:

1. Sanktuarium w Częstochowie (4 mln osób)
2. Sanktuaria w Krakowie-Łagiewnikach i Zakopanem-Krzeptówkach (po 2 mln osób)
3. Pałac w Wilanowie (2,8 mln osób)
4. Łazienki w Warszawie (2,1 mln osób)
5. Zamek Królewski na Wawelu (1,25 mln osób)
6. Kopalnia soli w Wieliczce (1,2 mln osób)
7. Kalwaria Zebrzydowska (1,2 mln osób)
8. Sanktuarium w Licheniu (1,1 mln osób)
9. Zamek Królewski w Warszawie (600 tys. osób)
10. Zamek w Malborku (418 tys. osób)
11. Pałac w Łańcucie (319 tys. osób)
12. Zamek w Książu (244 tys. osób)
13. Rezerwat archeologiczny w Biskupinie (166 tys. osób).

Muzea w 2012 r. odwiedziło 26,7 mln osób. Najczęściej zwiedzanym jest Muzeum Pamięci Auschwitz-Birkenau (1,5 mln osób w 2013 r.).

Podstawową formą ochrony zabytków w Polsce, wynikającą z zapisów ustawy o ochronie i opiece nad zabytkami, jest rejestr zabytków. Rejestr zabytków nieruchomych w 2013 r. obejmował 66 424 obiekty, a rejestr zabytków archeologicznych – 7 628 obiektów.

Wśród obiektów nieruchomych wyróżnia się budowle sakralne, obronne, publiczne, folwarczne, gospodarcze, mieszkalne, przemysłowe, zamki, pałace, dwory, kompleksy urbanistyczne i zieleni, cmentarze i inne.

Na podstawie stanu na 2009 r., biorąc pod uwagę jedynie obiekty budowlane (po odliczeniu parków, cmentarzy oraz „innych"), stwierdzono, że blisko 25% budowli wymaga pilnej konserwacji lub remontu, których koszt wynosi ok. 80% wartości odtworzeniowej.

Z kolei niemal 5% budowli każdego roku wymaga bieżących konserwacji i napraw zabezpieczających substancję zabytkową (wykonywanych jednorazowo na 25–30 lat). Koszt tych prac oszacowano na poziomie ok. 25% wartości odtworzeniowej budynków.

Blisko 40% budowli wymaga doraźnych napraw (każdy budynek raz na 5 lat), których koszt wynosi 10% wartości odtworzeniowej.

Jedynie 30% budowli nie wymagało przeprowadzenia prac konserwatorskich; utrzymanie ich w dotychczasowym stanie to jednakże koszty w wysokości 2,5% ich wartości odtworzeniowej rocznie. Co roku konserwacji winno podlegać ok. 5% zabytków ruchomych.

Powyższe dane w zakresie ustalenia wartości odtworzeniowej zabytków uzyskano przy założeniu, że wszystkie wydatki należy ponieść w jednym roku, a każdy zabytek wymaga przeprowadzenia całkowitej restauracji lub rekonstrukcji.

W gestii Skarbu Państwa pozostaje zaledwie 1/8 zasobu; 1/3 zabytków rejestrowych znajduje się w rękach prywatnych. Ponadto znaczna ich część należy do samorządów oraz do kościołów i związków wyznaniowych.

W rejestrze zabytków ruchomych (zabytki sztuki i rzemiosła artystycznego), według stanu na 31 grudnia 2012 r., znajdowały się 234 433 obiekty, wpisane na mocy 14 193 decyzji. Ogólna liczba obiektów obejmowała m.in. 169 193 obiekty będące wyposażeniem świątyń oraz 48 551 obiektów stanowiących część kolekcji.

Krajowa Ewidencja Zabytków zarchiwizowana w Narodowym Instytucie Dziedzictwa zawiera informacje o 832 451 obiektach (zabytki w ewidencji krajowej częściowo pokrywają się z obiektami wpisanymi do rejestru). W ramach Archeologicznego Zdjęcia Polski – programu badawczo-konserwatorskiego, którego celem jest stworzenie archiwum informacji o stanowiskach archeologicznych – wykonano zaś 433 640 Kart Ewidencji Stanowisk Archeologicznych.

Według przeprowadzonych w 2011 r. przez Narodowy Instytut Dziedzictwa badań 89% Polaków dostrzega ważną rolę społeczną, którą odgrywa dziedzictwo kulturowe. Ocenia je w ten sposób 90% mieszkańców dużych i średnich miast oraz 87% mieszkańców wsi. Najwięcej pozytywnych odpowiedzi padało w grupie od 55 do 64 roku życia (92%), najmniej wśród osób od 25 do 44 roku życia (87%).

Na pytanie „Czy interesuje się Pan/Pani zabytkami?" 67% osób dało odpowiedź twierdzącą, a pozostałe 33% – negatywną.

Historyczna wartość zabytku wskazywana była jako najważniejsza zarówno w dużych miastach (63%), jak i na wsi (60%). Mieszkańcy dużych miast częściej wskazywali na walor autentyczności (20%), mieszkańcy wsi zaś na wartość materialną (13%).

Najrzadziej na element wspólnej historii wskazywały osoby w przedziale wiekowym od 45. do 54. roku życia (56%).

Dziedzictwo jako budulec wspólnej tożsamości najczęściej widziały osoby z wyższym wykształceniem (71%). Najrzadziej odpowiedź ta wskazywana była przez osoby z wykształceniem podstawowym i zawodowym (58%). Grupa osób z wyższym wykształceniem jako jedyna rzadziej wymieniała walor autentyczności (15%) oraz wartość materialną (3%), wybieraną najczęściej przez osoby z wykształceniem podstawowym (16%).

Ponad połowa respondentów (54%) NID utożsamiało dziedzictwo z czynnikiem stymulującym poziom życia; wyróżnia się tu stworzenie możliwości czerpania korzyści ekonomicznych z turystyki. Istotny był również związek między dziedzictwem a jakością życia, to jest walorami, które określić można jako dumę lokalną (44%), a także z komfortem życia w estetycznej przestrzeni (24%) oraz możliwością atrakcyjnego spędzenia wolnego czasu (33%).

Jednocześnie zlecone w 2017 r. przez Komisję Europejską badania wskazują, że ponad 300 tys. osób jest zatrudnionych w unijnym sektorze dziedzictwa kulturowego, z którym pośrednio związane jest kolejne 7,8 mln miejsc pracy w Unii Europejskiej. Każde miejsce pracy w sektorze dziedzictwa kulturowego tworzy 26,7 stanowiska w związanych z nim działach gospodarki (np. w budownictwie czy turystyce). 68% Europejczyków stwierdza, że obiekty dziedzictwa kulturowego mają wpływ na wybór przez nich miejsca spędzania urlopu.

Źródła i informacje uzupełniające (dostęp 15 maja 2018 r.):

1. *Cultural Heritage Counts for Europe. Full report*, Międzynarodowe Centrum Kultury, Kraków, czerwiec 2015, http://blogs.encatc.org/culturalheritagecountsforeurope/ /wp-content/uploads/2015/06/CHCfE_FULL-REPORT_v2.pdf
2. *Dziedzictwo kulturowe ma znaczenie dla Europy. Skrót raportu*, Międzynarodowe Centrum Kultury, sierpień 2015, http://blogs.encatc.org/culturalheritagecountsforeurope/wp-content/uploads/2015/09/CHCFE_Raport_PL.pdf
3. *Europejczycy i dziedzictwo kulturowe*, specjalny Eurobarometr 466, Polska, wrzesień–październik 2017, http://ec.europa.eu/commfrontoffice/publicopinion/index.cfm/ResultDoc/download/DocumentKy/80934
4. *Frekwencja w atrakcjach turystycznych*, Polska Organizacja Turystyczna, Kraków-Warszawa 2014, https://www.pot.gov.pl/index.php?option=com_rubberdoc&view=doc&id=4905&format=raw
5. Jacek Purchla, *Dziedzictwo kulturowe w Polsce: system prawny, finansowanie i zarządzanie*, https://bon.edu.pl/media/book/pdf/Dziedzictwo_kulturowe_w_Polsce-JP.pdf
6. *Społeczno-gospodarcze oddziaływanie dziedzictwa kulturowego. Raport z badań społecznych*, Narodowy Instytut Dziedzictwa, Warszawa 2013, https://www.nid.pl/pl/Wydawnictwa/inne%20wydawnictwa/Spo%C5%82eczno-gospodarcze%20oddzia%C5%82ywanie%20dziedzictwa%20kulturowego.%20Raport%20z%20bada%C5%84%20spo%C5%82ecznych.pdf
7. *W centrum uwagi. Europejski Rok Dziedzictwa Kulturowego 2018*, grudzień 2017, http://publications.europa.eu/webpub/com/factsheets/cultural-heritage/pl/

Polska strona Europejskiego Roku Dziedzictwa Kulturowego 2018: **http://erdk2018.pl/**

Polska strona planowanych na wrzesień 2018 r. Europejskich Dni Dziedzictwa: **http://edd.nid.pl/**

Materiały prasowe Europejskiego Roku Dziedzictwa Kulturowego 2018 (erdk2018.pl)

Nagroda Unii Europejskiej w dziedzinie dziedzictwa kulturowego / Nagrody Europa Nostra 2018 – poznaj tegorocznych laureatów

Narodowy Instytut Dziedzictwa Kulturowego we Francji: Program edukacyjno-szkoleniowy dla konserwatorów | Zdobywca nagrody UE w dziedzinie dziedzictwa kulturowego / nagrody Europa Nostra 2018 – kategoria: Edukacja, szkolenie i podnoszenie świadomości | Fot.: © LRMH | Flickr BY NC SA, www.bit.ly/2LuRO84

15 maja 2018 r. Komisja Europejska oraz federacja stowarzyszeń Europa Nostra ogłosiły zwycięzców najbardziej prestiżowej europejskiej nagrody w dziedzinie dziedzictwa kulturowego. Wyróżnienie stanowi wyraz uznania dla osiągnięć laureatów w zakresie konserwacji, badań, zaangażowania, edukacji, szkoleń oraz poszerzania społecznej świadomości związanej z dziedzictwem kulturowym.

Wśród nagrodzonych w 2018 r. realizacji znajdują się m.in.: renowacja bizantyńskiej świątyni w Grecji, wraz z jej unikalnymi freskami z VIII i IX w., która stała się możliwa dzięki współpracy organizacji greckich i szwajcarskich; stworzenie nowej metody konserwacji zabytkowych domów, będące rezultatem kooperacji instytucji z Francji, Włoch i Polski; międzynarodowa sieć organizacji pozarządowych działająca na rzecz ochrony Wenecji przez ponad 30 lat; a także ustanowienie publicznego programu edukacyjnego, stanowiącego doskonały przykład dla podobnych inicjatyw, zachęcającego dzieci i młodzież europejską do poznania swojego dziedzictwa kulturowego oraz zaangażowania się na jego rzecz.

W trakcie ceremonii ogłoszenia laureatów głos zabrał m.in. Tibor Navracsics, europejski komisarz ds. edukacji, kultury, młodzieży i sportu:

„Dziedzictwo kulturowe we wszystkich swoich formach stanowi jeden z najcenniejszych zasobów Europy. Buduje pomosty zarówno między ludźmi i wspólnotami, jak i między przeszłością a przyszłością. Jest punktem centralnym naszej europejskiej tożsamości i odgrywa zasadniczą rolę w rozwoju społecznym i ekonomicznym. Gratuluję laureatom nagrody Unii Europejskiej w dziedzinie dziedzictwa kulturowego – zdobywcom nagród Europa Nostra – i ich zespołom za ich wyjątkową i kreatywną pracę. Dzięki ich talentom i zaangażowaniu liczne europejskie skarby dziedzictwa kulturowego zostały zabezpieczone i odnowione. Co istotne, ich praca pozwala odbiorcom z różnych środowisk odkryć, badać i angażować się w nasze bogate dziedzictwo kulturowe w duchu obchodzonego właśnie Europejskiego Roku Dziedzictwa Kulturowego”.

Ceremonia wręczenia nagród

Zwycięzcy będą fetowani podczas ceremonii Europejskich Nagród Dziedzictwa, która odbędzie się 22 czerwca 2018 r. w berlińskim Centrum Kongresowym, podczas pierwszego w historii Europejskiego Szczytu Dziedzictwa Kulturowego. Współprowadzić ją będą komisarz europejski Tibor Navracsics i maestro Plácido Domingo. Zostanie wówczas ogłoszonych 7 laureatów grand prix (każdy z nich otrzyma 10 tys. euro), wybranych spośród projektów wyróżnionych w tym roku, oraz zwycięzca nagrody publiczności. Zainteresowani (zarówno obywatele krajów Europy, jak i osoby spoza niej) mogą

CultLab3D: Zautomatyzowana technologia skanowania do digitalizacji 3D w Darmstadt (Niemcy) | Zdobywca nagrody UE w dziedzinie dziedzictwa kulturowego / nagrody Europa Nostra 2018 – kategoria: Badania | Fot.: © Fraunhofer IGD | Flickr BY NC SA, www.bit.ly/2P8FkP

oddać głos na wybrany projekt w plebiscycie nagrody publiczności, dzięki czemu może on zyskać jeszcze szerszy rozgłos.

Ceremonię zaszczyci dr Frank-Walter Steinmeier, prezydent Republiki Federalnej Niemiec, patron Europejskiego Roku Dziedzictwa Kulturowego 2018 w Niemczech. Na uroczystość zaproszono tysiąc gości, wśród nich znajdą się wysocy rangą urzędnicy instytucji europejskich i państw członkowskich, a także reprezentanci czołowych organizacji działających w sektorze dziedzictwa.

Laureaci nagród w 2018 roku

Niezależne zespoły jurorów przeanalizowały 160 zgłoszeń, złożonych przez organizacje i osoby prywatne, oraz wybrały 29 zwycięzców z 17 krajów. Poniżej prezentujemy listę tegorocznych laureatów w czterech kategoriach.

Kategoria: Konserwacja

- Rotunda św. Wacława (Praga, Czechy)
- dom misyjny Poula Egede, Ilimanaq (Grenlandia, Dania)
- sanatorium Dr. Barnera (Braunlage/Harz, Niemcy)
- Winzerberg: królewska winnica (Poczdam-Sanssouci, Niemcy)
- bizantyńska świątynia Hagia Kyriaki (Naxos, Grecja)
- wspólna konserwacja mozaiki Przemienienia w apsydzie bazyliki w klasztorze św. Katarzyny (Synaj, Egipt)
- ogród botaniczny w pałacu Queluz (Sintra, Portugalia)
- pawilon księcia Miloša w uzdrowisku Bukovička (Arandjelovac, Serbia)
- forteca Bač (Bač, Serbia)
- fasada kolegium San Ildefonso (Alcalá de Henares, Hiszpania)
- szkice Hiszpanii autorstwa Joaqína Sorolli (Valencia, Hiszpania)

Kategoria: Badania

- EPICO: Europejski Protokół Konserwacji Prewencyjnej, koordynowany w Wersalu (Francja)
- tkanina (Tbilisi, Gruzja)
- CultLab3D: zautomatyzowana technologia skanowania dla digitalizacji 3D (Darmstadt, Niemcy)
- badania i katalogowanie Państwowej Kolekcji Sztuki (Belgrad, Serbia)

Kategoria: Zasługi z tytułu poświęcenia na rzecz dziedzictwa kulturowego

- uczestnicy kampanii „Cuda Bułgarii" (Bułgaria)
- Stéphane Bern (Francja)

Tone Sinding Steinsvik (Norwegia) | Zdobywczyni nagrody UE w dziedzinie dziedzictwa kulturowego y nagrody Europa Nostra 2018 – kategoria: Zasługi z tytułu poświęcenia na rzecz dziedzictwa kulturowego | Fot. Blaabeveaer.net | Flickr BY NC SA, www.bit.ly/2xejHOw

- Stowarzyszenie Międzynarodowych Komitetów Prywatnych na rzecz Ochrony Wenecji (Włochy)
- Stowarzyszenie Hendricka de Keysera (Holandia)
- Tone Sinding Steinsvik (Norwegia)
- prywatni właściciele wód Argual i Tazacorte (Wyspy Kanaryjskie, Hiszpania)

Kategoria: Edukacja, Szkolenia i Zwiększanie Świadomości

- Ief Postino: Belgia i Włochy połączone listami (Belgia)
- Culture Leap: program edukacyjny (Finlandia)
- Narodowy Instytut Dziedzictwa Kulturowego: Program Edukacyjny i Szkoleniowy dla Konserwatorów (Francja)
- Muzeum Alki z Sinj (Chorwacja)
- kampania „Powstanie ze zniszczeń", koordynowana w Rzymie (Włochy)
- Otwarte Zabytki (Włochy)
- GeoCraftNL: Minecraftowy projekt dziedzictwa (Holandia)
- Dom Plečnika (Słowenia)

Nagroda Europa Nostra przyznawana jest również za wybitne osiągnięcie w dziedzinie dziedzictwa w krajach europejskich, które nie uczestniczą w programie Kreatywna Europa. W tym roku nagrodzony został budynek greckiej szkoły Zografyon w Stambule (kategoria: Konserwacja).

Polscy zdobywcy nagrody

Warto wspomnieć, że wśród realizacji nagrodzonych przez Europa Nostra na przestrzeni lat znalazły się również projekty polskie:

- W 2005 r. wyróżniono prace badawcze dotyczące górnośląskiego kompleksu budownictwa robotniczego.
- W 2006 r. medal w kategorii „Konserwacja" zdobył projekt dotyczący osady w Biskupinie.
- W 2011 r. jurorzy nagrody docenili wartość renowacji gdańskiego spichrza „Błękitny Baranek", pracę Szymona Modrzejewskiego na niwie ochrony zabytkowych cmentarzy w Bieszczadach i Beskidzie Niskim, a w kategorii „Badania" wyróżniono projekt dotyczący firmowych miasteczek przemysłu tekstylnego, obejmujący lata 1771–1914.
- W 2017 r. nagrodę w kategorii „Edukacja, szkolenia i zwiększanie świadomości" otrzymał program edukacyjny Muzeum Historii Żydów Polskich POLIN.

Wezwanie do zgłaszania aplikacji do kolejnej edycji nagród zostanie opublikowane jesienią 2018 r. na poświęconej nagrodom stronie internetowej: www.europeanheritageawards.eu.

WELDI
DEAR SON
Creative
Europe

Stoisko Creative Europe MEDIA w Cannes | Materiały własne CED Polska

Obecność programu Kreatywna Europa na 71. MFF w Cannes

Maj to miesiąc, w którym głowę i serca niemal całej branży filmowej wypełnia tylko jedno miejsce – Cannes. W tym roku ten jeden z najważniejszych festiwali filmowych na świecie gościł twórców i gwiazdy europejskiego i światowego kina w dniach 8–19 maja.

FILMY NA FESTIWALU

Podczas 71. edycji Międzynarodowego Festiwalu Filmowego w Cannes, jak co roku, obejrzeć można było filmy tworzone oraz dystrybuowane przy finansowym wsparciu programu Kreatywna Europa – komponentu MEDIA. W tym roku wyświetlano aż 18 takich obrazów, zarówno w oficjalnej selekcji, głównych sekcjach, jak i na pokazach specjalnych festiwalu. 6 filmów z dofinansowaniem MEDIA zostało uhonorowanych przez jury.

Złotą Palmę dla najlepszego reżysera otrzymał Paweł Pawlikowski za film „Zimna wojna". Nagrodę dla najlepszego aktora zdobył Marcello Fonte za film „Dogman" w reżyserii Matteo Garrone, a za najlepszy scenariusz wyróżniona została Alice Rohrwacher za film „Lazzaro Felice" (ex aequo z Nader Saeivar za „Se Rokh" Jafara Panahiego). Główną nagrodę sekcji Un certain regard otrzymał Ali Abbasi za film „Gräns", natomiast nagroda dla najlepszego reżysera powędrowała do Siergieja Łoźnicy za film „Donbass". Nagrodę SACD sekcji Semaine de la Critique odebrali Benedikt Erlingsson i Ólafur Egill Egilsson za film „Kona fer í stríð".

Złotą Palmę jury festiwalu przyznało w tym roku filmowi „Manbiki Kazoku" (Shoplifters) w reż. Koreeda Hirokazu.

Nas, w biurze Creative Europe Desk Polska, najbardziej cieszy niebywały sukces „Zimnej wojny" – nowego filmu Pawła Pawlikowskiego. Najnowsze dzieło laureata Oscara już samym udziałem w konkursie głównym zapisuje się w historii polskiej kinematografii. Jest to bowiem pierwszy film od wielu lat w oficjalnej selekcji tego prestiżowego festiwalu filmowego.

Do tej pory zaszczytu uhonorowania Złotą Palmą w Cannes dostąpiły tylko dwa polskie filmy. W 1981 roku główny laur festiwalu otrzymał Andrzej Wajda za „Człowieka z żelaza". W 2002 roku Złota Palma powędrowała do Romana Polańskiego za polsko-brytyjsko-francuską koprodukcję, film „Pianista" – historię Władysława Szpilmana, polskiego muzyka żydowskiego pochodzenia, w którego wcielił się Adrien Brody. Film Pawlikowskiego jest pierwszym polskim filmem w oficjalnej selekcji od niemal 16 lat! Dzieło reżysera „Idy" cieszyło się wielkim uznaniem wśród canneńskiej widowni, która po pokazie nagrodziła film kilkuminutowymi owacjami na stojąco.

„Zimna wojna" to historia wielkiej, acz trudnej miłości, rozgrywająca się w latach 50. i 60. ubiegłego wieku. W rolach głównych występują wysoko oceniana na festiwalu Joanna Kulig oraz Tomasz Kot. Partnerują im między innymi Agata Kulesza i Borys Szyc. Film jest koprodukcją polsko-francusko-brytyjską. Polskim producentem jest Ewa Puszczyńska ze studia Opus Film, francuskim MK Productions, a brytyjskim Apocalypso Pictures. Film był dofinansowany m.in. z środków PISF, Film4, British Film Institute, CNC, ARTE France, Canal+ Polska i funduszu Eurimages. W komponencie MEDIA producent filmu otrzymał dofinansowanie w ramach obszaru Development – pakiet projektów. Środki na dystrybucję filmu w Europie zostały zaś przyznane w schematach dofinansowania Dystrybucja – schemat automatyczny oraz Agenci sprzedaży.

Oprócz naszego rodzimego utworu w oficjalnej selekcji znalazły się jeszcze 4 filmy z dofinansowaniem Programu: „Dogman" Matteo Garrone (koprodukcja włosko-francuska), „Les filles du

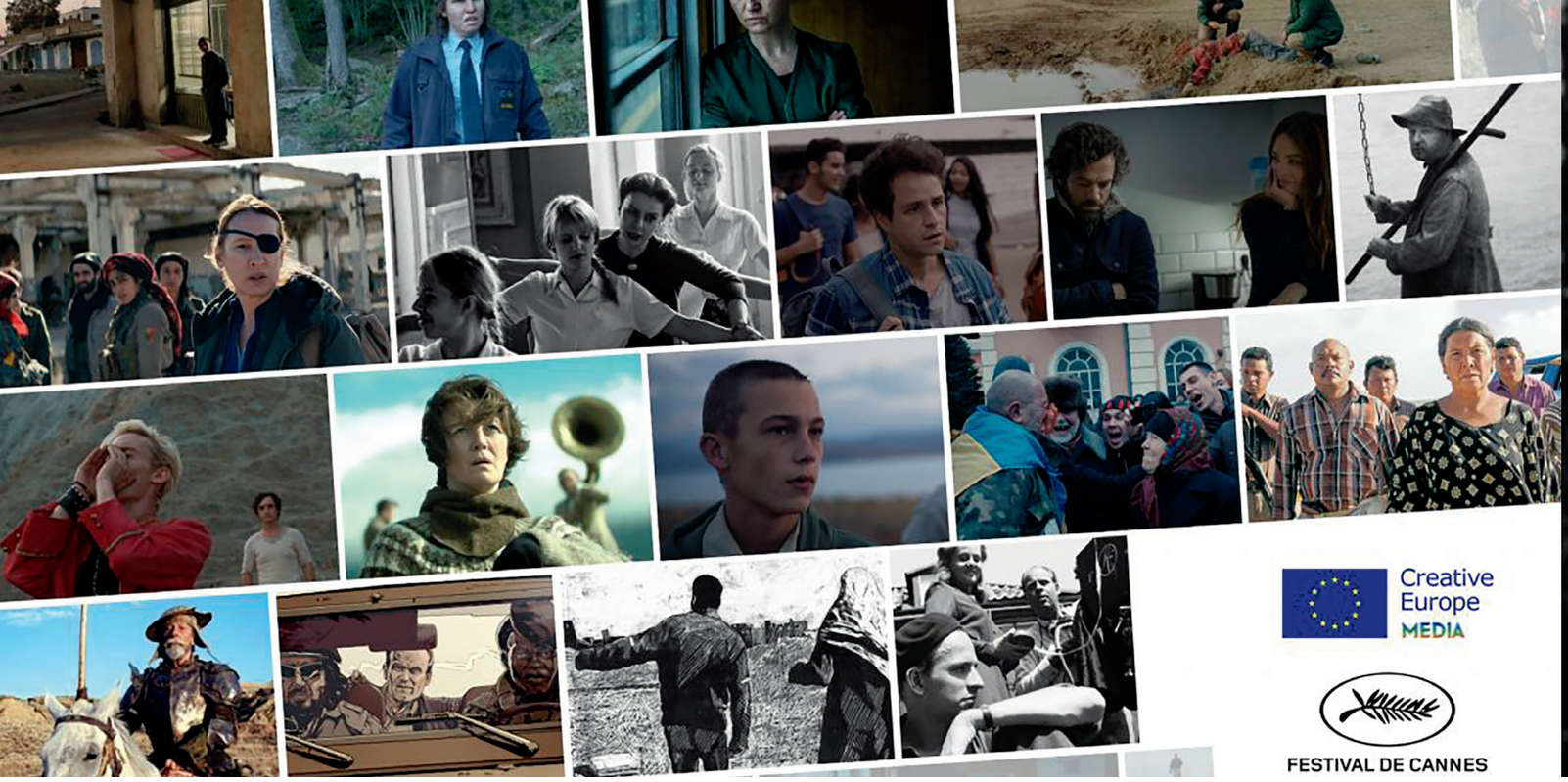

soleil" Evy Husson (koprodukcja francusko-belgijsko-gruzińsko-szwajcarska) oraz „Lazzaro Felice" Alice Rohrwacher (koprodukcja włosko-szwajcarsko-francusko-niemiecka). Poza konkursempokazany został również kontrowersyjny „The House that Jack Built" Larsa von Triera (Dania/Szwecja/Niemcy/Francja).

W pozostałych sekcjach goście festiwalu zapoznać się mogli z 10 filmami ze wsparciem komponentu MEDIA. W sekcji Un certain regard znalazły się filmy „Gräns" w reżyserii Ali Abbasiego (Szwecja/Dania), „Die Stropers" Etienne'a Kallosa (Francja/Grecja/RPA), „Muere, Monstruo, Muere" Alejandro Fadela (Chile/Argentyna/Francja) oraz „Donbass" Siergieja Łoźnicy (Niemcy).

W sekcji Semaine de la Critique były to „Kona fer í stríð" Benedikta Erlingssona i Ólafura Egill Egilssona (Islandia/Francja/Dania) oraz kolejny polski akcent – film Agnieszki Smoczyńskiej „Fuga" (Polska/Czechy/Szwecja). W pokazach specjalnych tej sekcji znalazł się również film „Nos batailles" w reżyserii Guillaume'a Seneza (Belgia/Francja).

W sekcji Quinzaine des réalisateurs widzowie mogli obejrzeć „Pajaros de verano" w reżyserii Ciro Guerry i Cristiny Gallego (Kolumbia/Dania), „Samouni Road" Stefano Savony (Francja/Włochy) oraz „Weldi" Mohameda Ben Attia (Tunezja /Belgia/Francja).

Trzy filmy ze wsparciem Programu prezentowane były poza konkursem. Swoje pokazy specjalne miały „Another Day of Life" Raula de la Fuente i Damiana Nenowa (Polska/Hiszpania/Niemcy/Belgia/Węgry) oraz – jako film zamknięcia – „The Man Who Killed Don Quixote" Terry'ego Gilliama (Hiszpania/Wielka Brytania/Francja/Portugalia). W Cannes Classic wyświetlano film „Bergman – A Year in a Life" Jane Magusson (Szwecja).

W sumie na festiwalu w Cannes znalazło się aż 18 filmów z łącznym dofinansowaniem z programu Kreatywna Europa na kwotę w wysokości niemal 2 mln euro.

OBECNOŚĆ PROGRAMU NA FESTIWALU

Stoisko MEDIA

Jak co roku na Marché du Film program Kreatywna Europa – komponent MEDIA miał swoje stoisko. W tym roku gościło na nim 250 wystawców z 26 krajów, w tym aż 12 niezależnych producentów i dystrybutorów z Polski. Byli to przedstawiciele Amondo Films, Apple Film Production, Arkana, Audioresort, Film Media, Film New Europe, Icebreaker Film, IKH Pictures Promotion, Media Move, Miramey, Niezależnej Fundacji Filmowej oraz Shipsboy. Jak zawsze stoisko oferowało uczestnikom przestrzeń spotkań, porady branżowe oraz stałą pomoc. Na stoisku odbyła się również cała masa prezentacji projektów dofinansowanych w programie Kreatywna Europa – komponent MEDIA. Opowiadali o nich między innymi ARTE Europe czy EAVE. Reprezentanci Torino Film Lab przedstawili m.in. proces powstawania filmu „Touch Me Not", laureata Złotego Niedźwiedzia na tegorocznym Berlinale.

Panel dyskusyjny „Co-producing outside Europe: the role of the international co-production funds"

12 maja na stoisku Creative Europe MEDIA odbył się panel dyskusyjny dotyczący koprodukcji z krajami spoza Europy oraz o roli międzynarodowych funduszy koprodukcyjnych w produkcji filmowej. Przedstawiciele 6 europejskich funduszy koprodukcyjnych aktywnych na międzynarodowej scenie opowiadało o swojej pracy, roli oraz wizjach na przyszłość. Wśród panelistów znaleźli się m.in. delegaci IDFA Bertha

„Zimna wojna", rez. P. Pawlikowski | fot. Łukasz Bąk | materiały Opus Film

Fund, Hubert Bals Fund, CNC-ACM Distribution czy World Cinema Fund.

Konferencja „Be creative, talk to the bank!"
14 maja, przed Europejskim Forum Filmowym, odbyła się konferencja „Be creative, talk to the bank", która stanowiła okazję do dialogu między sektorem bankowym a branżą audiowizualną. Spotkanie miało na celu prezentację istniejących instrumentów finansowych dostępnych dla sektora kulturalnego i kreatywnego. Podczas wydarzenia można było dowiedzieć się więcej o Instrumencie Gwarancyjnym Kreatywnej Europy, zapoznać się z finansistami oferującymi pożyczki małym i średnim przedsiębiorstwom działającym na polu kultury oraz audiowizualnym, a także omówić rozwój strategii biznesowych w europejskim środowisku finansowym. O możliwościach wsparcia finansowego dla branży audiowizualnej opowiedzieli m.in. Mariya Gabriel, komisarz ds. gospodarki cyfrowej i społeczeństwa cyfrowego, Gunnar B. Mai z Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego oraz dyrektor generalny IFCIC, Florence Philibert.

Europejskie Forum Filmowe: „Teaming Up for Wider Audiences"
Uczestnicy odbywającego się 14 maja w Salon des Ambassadeurs w Cannes kolejnego Europejskiego Forum Filmowego mogli posłuchać o roli sieciowania i współpracy w zwiększaniu widowni europejskich utworów audiowizualnych. Tematami spotkania były: konieczność podjęcia działań wpływających na lepszą widoczność utworów europejskich, polepszanie ich międzynarodowej cyrkulacji zarówno online, jak i w kinach oraz zachęcanie szerszej widowni do udziału w konsumpcji europejskiej kultury audiowizualnej w wysoko konkurencyjnym środowisku. Konferencję otworzyła komisarz ds. gospodarki cyfrowej i społeczeństwa cyfrowego Mariya Gabriel.

Podczas forum odbyły się dwa panele dyskusyjne. Pierwszy z nich, „Partnering for better distribution", skupiał się na potrzebie współdziałania i kooperacji na każdym etapie rozwoju filmu, od developmentu przez produkcję aż po etap dystrybucji. Podkreślano, iż pomimo faktu, że narodowe rynki potrafią się znacząco różnić, można znaleźć sposób na uniwersalną i zrozumiałą dla wszystkich promocję. Panel dotykał kwestii, w jaki sposób producenci, agenci sprzedaży, dystrybutorzy, właściciele kin oraz platformy VOD mogą ze sobą współpracować, oraz czuć się współodpowiedzialnymi za sukces filmu. Wśród panelistów znaleźli się: William Page, FilmDoo; Annemie Degryse, Lumière; Jean-Christophe Simon, Europa International; Jeanne Brunfaut, Wallonia-Brussels Federation, Audiovisual and Multimedia General Service.

Uczestnicy drugiego panelu, „Networking for more audience", zastanawiali się nad możliwościami stworzenia europejskich sieci usprawniających promocję europejskich utworów i zwiększania ich odbiorców. Jako przykład skutecznego i działającego rozwiązania zaprezentowano działanie europejskiej sieci kin Europa Cinemas. Wśród panelistów znaleźli się: Madeleine Probst, Europa Cinemas; Bobby Allen, MUBI; Stefano Massenzi, Lucky Red; Daniela Elstner, Doc and Film.

Europejskie Forum Filmowe w Cannes zamknął przedstawiciel Komisji Europejskiej, Giuseppe Abbamonte, dyrektor ds. polityki w zakresie mediów, DG CONNECT.

#eu FILM CONTEST
Drugi rok z rzędu w ramach programu Kreatywna Europa – MEDIA odbył się konkurs filmowy dla pasjonatów kina europejskiego, w którym nagrodą był wyjazd na festiwal w Cannes. Wśród 10 laureatów ponownie znalazł się uczestnik z Polski. Konkurs organizowany przez Komisję Europejską ma na celu promocję europejskiej różnorodności filmów i seriali telewizyjnych wśród szerokiej publiczności. W drugiej edycji wzięło udział niemal 12 tys. miłośników kina europejskiego.

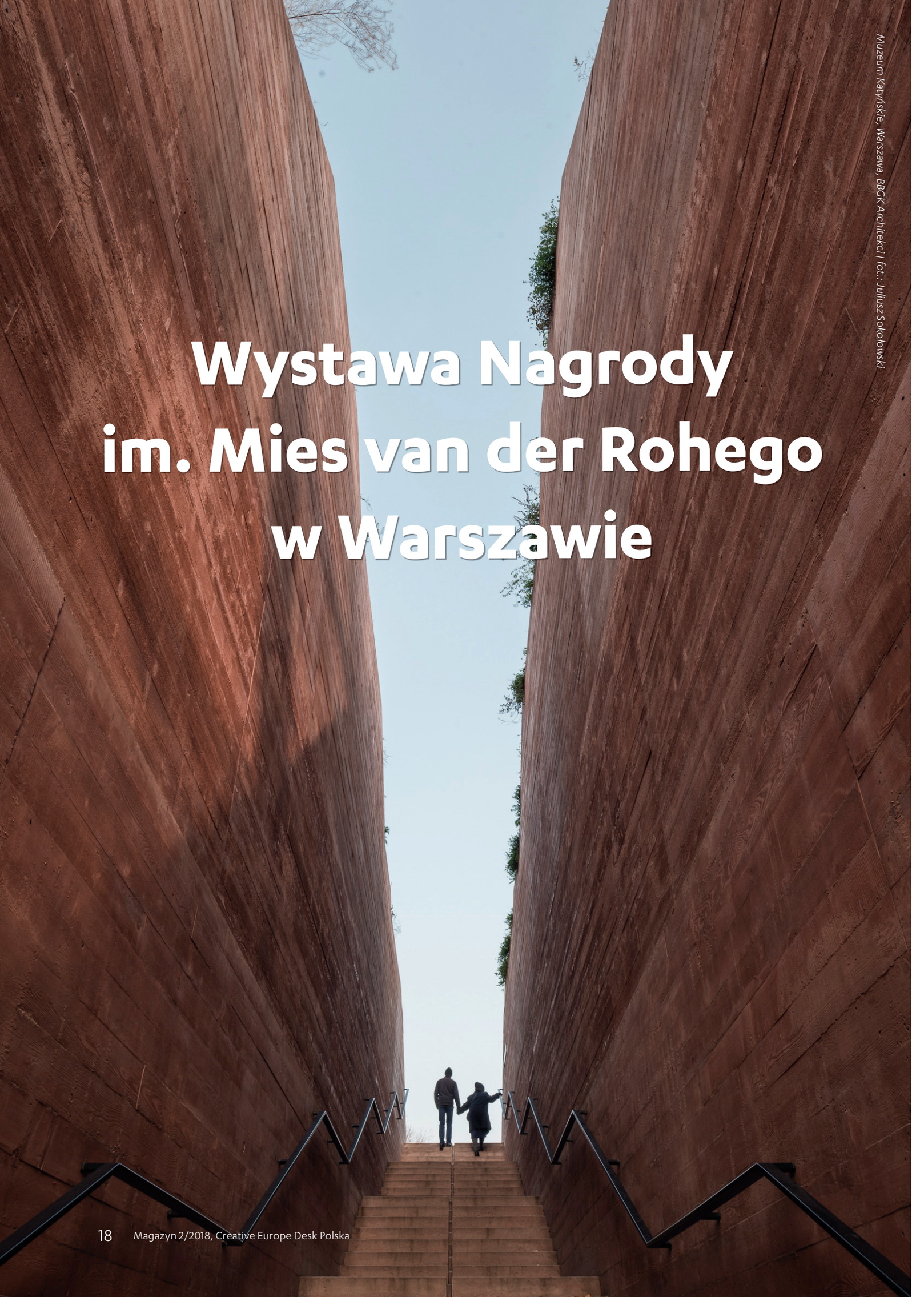

Muzeum Katyńskie, Warszawa, BBGK Architekci | fot.: Juliusz Sokołowski

Wystawa Nagrody im. Mies van der Rohego w Warszawie

Ludwig Mies van der Rohe (1886-1969), ostatni dyrektor Bauhausu, wcześniej zaś dyrektor architektoniczny Werkbundu, jeden z najbardziej rozpoznawalnych na świecie pionierów modernizmu, zapewnione ma stałe miejsce zarówno w kanonie historii sztuki, jak i wśród wciąż aktualnych inspiracji dla kolejnych pokoleń twórców. Wypracowana przez niego oraz mu współczesnych estetyka, inspirowana ideami Adolfa Loosa i przecinająca się z doświadczeniami radzieckiego konstruktywizmu oraz prac holenderskiego De Stijl, charakteryzuje się prostotą i funkcjonalizmem formalnym, podatnym na zmiany w zależności od zmieniających się potrzeb. Priorytetem była tu wygoda, dostęp do światła, przestrzeni i powietrza (nie zawsze oczywiste w epoce, w której planowanie urbanistyczne stanowiło nadal nowość) oraz efektywne wykorzystanie nowoczesnych technologii w służbie użytkowników.

Te idee, stawiające na pierwszym planie dobro wspólne jako wyznacznik wartościowej architektury, przyświecają Nagrodzie Unii Europejskiej w dziedzinie architektury współczesnej im. Mies van der Rohego. Wyróżnienie to, przyznawane co dwa lata od 1988 r., honoruje najlepsze realizacje, ukończone od ostatniej edycji konkursu. Idea nagrody zrodziła się na Forum Parlamentu Europejskiego, zaś konkurs ustanowiono w 1987 r. w wyniku porozumienia, zawartego między Komisarzem Komisji Europejskiej Carlo Ripą di Meana a burmistrzem Barcelony Pasqualem Maragallem. Kandydatów nominują europejscy eksperci w dziedzinie architektury (reprezentantami Polski w 2017 r. byli Ewa P. Porębska – redaktor naczelna miesięcznika „Architektura-murator" oraz krytyk Marcin Szczelina), krajowe stowarzyszenia architektów oraz komitet doradczy, w skład którego wchodzą również Polacy (Michał Duda, kurator Muzeum Architektury we Wrocławiu oraz Stowarzyszenie Architektów Polskich).

Fundacja Mies van der Rohego mieści się w Barcelonie. Za siedzibę obrała sobie zrekonstruowany pawilon niemiecki, zbudowany na wystawę światową w 1929 r. i zaprojektowany, wraz z wnętrzami, przez samego patrona nagrody.

Szczególny nacisk twórcy konkursu położyli na społeczny wymiar i funkcję architektury; wśród obiektów nominowanych mogą znaleźć się budynki mieszkalnictwa socjalnego, opieki zdrowotnej, obiekty sportowe, muzea i inne instytucje kultury, szkoły, duże projekty infrastrukturalne i transportowe, ale również domy prywatne. Kluczowa, poza samą funkcjonalnością, jest kwestia sposobu, w jaki dana realizacja wpisuje się w zastany kontekst i działa w nim, jak go wzbogaca, modyfikuje jego charakter, „współpracuje" z innymi elementami urbanistycznymi.

Twórcy koncepcji oraz jurorzy Nagrody im. Mies van der Rohego przywiązują zatem szczególną uwagę do uniwersalnych wartości budynków, ponad estetykę i kwestie czysto formalne przedkładając to, w jaki sposób obiekt „pracuje" i służy użytkownikom. Konkurs, podkreślając istotną rolę zrównoważonego rozwoju współczesnych europejskich miast, aspekt koncepcyjny, społeczny, kulturowy i techniczny wyróżnianych realizacji, wspiera młodych i obiecujących twórców, pomagając w ponadnarodowej promocji najwartościowszej architektury.

Wernisaż wystawy / fot. Rafał Motyl

DeFlat Kleiburg, Amsterdam, Holandia, NL architects/XVW architektuur | fot.: Marcel van der Burg

Podczas ostatniej jak dotąd edycji konkursu, w 2017 r., o nagrodę ubiegali się twórcy 355 realizacji z 260 lokalizacji. Wyróżnionych zostało 40 obiektów, spośród których 24 powstały w centrach miast, 9 w otoczeniu naturalnym, zaś 7 na peryferiach. Warto nadmienić, że wśród 5 finalistów tej edycji nagrody znalazło się warszawskie Muzeum Katyńskie projektu pracowni BBGK Architekci, które wcześniej zdobyło Nagrodę Architektoniczną Prezydenta m.st. Warszawy w kategorii Najlepszy budynek użyteczności publicznej. W 2015 r. za budynek Filharmonii Szczecińskiej Nagrodę Mies van der Rohego otrzymali Alberto Veiga i Fabrizio Barozzi.

W tym roku, między 21 kwietnia a 19 maja, dzięki staraniom Biura Architektury i Planowania Przestrzennego m.st. Warszawy, mieliśmy okazję zapoznać się z laureatami nagrody oraz pracami wyróżnionymi w konkursie w 2017 r. Prezentacja najlepszej architektury Europy odbywała się w pawilonie wystawowym Stowarzyszenia Architektów Polskich przy ul. Foksal 2 w Warszawie. Podczas wernisażu, który odbył się 19 kwietnia 2018 r., głos zabrali zarówno przedstawiciele władz stolicy, pracowni BBGK Architekci, jak i SARP, Komisji Europejskiej, a także wysłannik Fundacji Mies van der Rohego. Wszyscy podkreślali ogromną rolę, jaką odgrywa architektura zarówno w kształtowaniu pejzażu miast poprzez negocjację przeszłości i przyszłości ich koncepcji urbanistycznych, jej płynną, elastyczną funkcjonalność w przestrzeni publicznej oraz wkład w dziedzictwo kulturowe Europy w kontekście Europejskiego Roku Dziedzictwa Kulturowego 2018. Wspomnieć bowiem należy, że zgodnie z wytycznymi konkursu i tym razem wyróżnione zostały przede wszystkim realizacje podkreślające społeczny wymiar architektury: tak obiekty użyteczności publicznej, jak i zrewitalizowane budynki mieszkalnictwa socjalnego.

Nagrodę główną w 2017 r. otrzymała praca DeFlat Kleiburg w Amsterdamie, autorstwa architektów z NL architects i XVW architektuur. To udany przykład renowacji i rewitalizacji, dokonanych przy udziale mieszkańców kompleksu. Zagrożony wcześniej wyburzeniem modernistyczny budynek, będący jednym z największych w Holandii bloków mieszkalnych i mieszczący 500 mieszkań, przekształcony został w tzw. *klusflat*. Oznacza to, że remont lokali został dokonany siłami ich mieszkańców. Ingerencję w krajobraz ograniczono do minimum, wytyczając jedynie nową linię drogi oraz nadając nowy wyraz bezpośredniemu otoczeniu kompleksu. Obecnie deFlat stanowi propozycję taniego mieszkalnictwa, przedstawiając w swojej ofercie zarówno opcję wykupu zajmowanego lokalu (co istotne: o elastycznie kształtowanej powierzchni poprzez możliwość przyłączenia kolejnych modułów), jak i współwłasność oraz pełne finansowanie opłat czynszowych. Poprzez to stanowi głos w dyskusji o dostępności mieszkań w przystępnej cenie i o dobrym standardzie dla osób, które nie są w stanie pozwolić sobie na zakup lokalu o najwyższym standardzie na rynku pierwotnym. Realizacja wskazuje jednocześnie drogę wyjścia z kryzysu suburbanizacji oraz coraz silniejszej ten-

Ely Court, Londyn, Wielka Brytania, Alison Brooks Architects, fot. Paul Riddle

dencji do przekształcania centrów miast w przestrzenie komercyjno-biurowe.

W ostatniej edycji konkursu wątek mieszkalnictwa uwypuklony został w sposób szczególny, gdyż nagrodę w kategorii Młody architekt przyznano pracowni architektonicznej MSA/V+, odpowiedzialnej za projekt NAVEZ. Kompleks mieszkań socjalnych przy północnym wjeździe do Brukseli stanowi jeden z flagowych elementów strategii rewitalizacyjnej tej części miasta oraz przykład na to, że budownictwo przeznaczone dla najbardziej potrzebujących może być dziełem najwyższej jakości. Pięć usytuowanych w budynku mieszkań posiada dostęp do światła dziennego z każdego kierunku świata, przy ergonomicznym rozkładzie pomieszczeń we wnętrzach mieszkań oraz optymalizacji przestrzeni w częściach wspólnych. Zbudowany z doskonałych materiałów budynek został wyizolowany dźwiękowo oraz zaopatrzony we wszystkie udogodnienia, takie jak wydajny system wentylacji i odzysku ciepła, a także panele słoneczne, które pozyskują energię wykorzystywaną do podgrzewania wody w mieszkaniach. Sama bryła budowli, będąca wyróżniającym się elementem architektonicznym dzielnicy, świetnie wpisuje się w zastany kontekst urbanistyczny miejsca.

Z pewnością warto wspomnieć tu również o finalistach zeszłorocznej edycji Nagrody im. Mies van der Rohego. Również wśród nich pojawia się wątek budownictwa socjalnego: podejmuje go rewitalizacja londyńskiego Ely Court przeprowadzona pod nadzorem Alison Brooks Architects. Projektanci zmierzyli się w tym przypadku z problemem rozpadu infrastrukturalno-społecznego budowanych w latach 60. XX w. osiedli komunalnych. Cztery nowe budynki mieszkalne wkomponowane zostały w istniejącą zabudowę bez naruszenia dotychczasowego ładu przestrzennego: wpisały się swoimi parametrami w zastany kontekst i podniosły jednocześnie wartość użytkowo-estetyczną obszaru. Projekt obejmuje odnowę i włączenie do powszechnego użytku zaniedbanego dotąd terenu zielonego, samo zaś usytuowanie budowli Ely Court, formuje skwer, tworząc nową przestrzeń wspólną. Stare budynki mieszkalne zastąpione zostały realizacją o ponadstandardowej powierzchni mieszkalnej i kubaturze lokali, zbudowaną z trwałych i nowoczesnych materiałów. Dochody uzyskane ze sprzedaży części mieszkań przeznaczone zostały na wsparcie utrzymania lokali przeznaczonych dla uboższych najemców; 40% jedno- i dwupoziomowych mieszkań w kompleksie zasiedlonych zostało przez lokatorów istniejących tam wcześniej lokali socjalnych.

Dbałość o umożliwienie mieszkańcom dostępu do przestrzeni wspólnej, w połączeniu z doskonałym wyczuciem kontekstu i specyfiki lokalizacji, charakteryzuje usytuowany w duńskim mieście Ribe Kannikegården, autorstwa

Kannikegården, Ribe, Dania, Lundgaard & Tranberg Architects / fot.: Anders Sune Berg

Lundgaard & Tranberg Architects. Położona naprzeciw gotyckiej katedry budowla, będąca siedzibą rady parafialnej, integruje w sobie pozostałości 1000-letnich zabudowań klasztornych oraz cmentarza z przełomu VIII i IX w. Bryła budynku, materiały wykorzystane do jego konstrukcji oraz ich kolorystyka nawiązują do średniowiecznej zabudowy starówki i dzielą z nimi otwarty plac, mający stanowić przestrzeń dla wydarzeń kulturalnych, takich jak koncerty, spotkania, czy projekcje filmowe.

Problematykę dziedzictwa w jego o tyle trudnej, ile niedającej płaszczyzny do zapomnienia i w nieprzyzwalającej na nie postaci, podejmuje zaprojektowane przez Rudy'ego Ricciottiego muzeum w Rivesaltes. Z obozu przejściowego Joffre (Rivesaltes) na rozkaz kolaboranckiego rządu Vichy, poprzez Drancy, na śmierć w Auschwitz wyruszyły ponad 2 tys. Żydów. Pomnik w kształcie litery F mieści się poniżej poziomu gruntu, położony pośród pozostałości dawnego obozu. Jego symbolika podkreślona jest dodatkowo wyborem kolorystyki tego betonowego monolitu: jest to ochra, która czytelnie nawiązuje do barw znajdujących się „na powierzchni", zniszczonych wpływem czynników atmosferycznych, baraków obozu Joffre oraz otaczającej je przestrzeni. Jedynym widokiem, jakiego doświadczyć można z wnętrza monumentu, mieszczącego przestrzenie na spotkania i warsztaty oraz biura, jest niebo.

Ostatnią realizacją, która znalazła się w finale nagrody w 2017 r. było wspomniane już wyżej warszawskie Muzeum Katyńskie projektu pracowni BBGK Architekci. Osadzone w położonym w południowej części Cytadeli Bastionie nr 1, wpisane w jej naznaczoną terrorem architekturę, swoją monolityczną betonową strukturą upamiętnia ponad 21 tys. ofiar zbrodni katyńskiej. Wejście do oddanego do użytku w 2015 r. muzeum stanowi Brama Nowomiejska, w której dawnych wartowniach umieszczono kasy oraz kawiarnię. Wewnątrz zwiedzający trafiają na park, w sposób symboliczny przedstawiający Las Katyński, sama zaś wystawa główna, której oprawę plastyczną zaprojektował Jerzy Kalina, mieści się w dwupoziomowej kaponierze. Przestrzeń muzeum została udostępniona zwiedzającym, którzy podążając wyodrębnioną z niej ścieżką zwiedzania, napotykają subtelne interwencje krajobrazowe, w sposób świadomy i wyważony budujące sieć skojarzeń. Warto również wspomnieć o subtelnych i sugestywnych pracach rzeźbiarskich Jerzego Kaliny, które wzbogacają przestrzeń obiektu unikając przy tym efekciarskiego banału.

Partnerami merytorycznymi wystawy byli: Stowarzyszenie Architektów Polskich, Fundacja Mies van der Rohego, Creative Europe (KE).

Partnerzy medialni: miesięcznik „Architektura-murator", Fundacja Bęc Zmiana

Warsztaty Lodołamacz 2017 / Materiały Transatlantyk Festival

Warsztaty branżowe „Lodołamacz”

„Lodołamacz” to warsztaty branżowe, które już po raz drugi odbędą się w ramach Transatlantyk Festival w Łodzi. To intensywne, dwudniowe szkolenie skierowane do młodych producentów i reżyserów, którzy mają już za sobą pierwsze kroki w branży filmowej. Zainicjowane w 2017 roku warsztaty mają na celu przybliżenie filmowcom istotnych aspektów funkcjonowania rynku filmowego w kraju i za granicą. „Lodołamacz” zarówno przekazuje wiedzę teoretyczną, jak i pomaga zdobyć umiejętności praktyczne. Daje także możliwość nawiązania nowych, branżowych kontaktów.

– Zadaniem „Lodołamacza” jest dostarczanie uczestnikom praktycznej wiedzy, z której będą mogli korzystać na co dzień w swoich działaniach. Chcemy, aby warsztat pomagał i wskazywał nowe możliwości pojawiające się w branży filmowej, ale także wprost mówił o potencjalnych zagrożeniach czyhających na rynku – opowiada Joanna Łapińska, dyrektor programowa Transatlantyk Festival. – Cieszę się, że pierwsza edycja „Lodołamacza” została przyjęta tak dobrze. Cały czas docierają do nas głosy, że właśnie taki warsztat był potrzebny.

„Lodołamacz” co roku koncentruje się na innym aspekcie funkcjonowania branży filmowej. W tym roku tematem warsztatów będzie finansowanie filmów oraz poszukiwanie funduszy na produkcję. Uczestnicy, razem z ekspertami z Polski i z zagranicy, rozmawiać będą między innymi o możliwościach pozyskiwania środków publicznych i prywatnych na filmy w Polsce, kluczowych działaniach na etapie developmentu, praktycznych aspektach finansowania i współpracy przy koprodukcji międzynarodowej oraz możliwościach zwrotu z inwestycji w produkcję filmową.

Tematem pierwszej edycji była dystrybucja. Analizowane były tematy takie jak negocjacja umowy z firmami dystrybucyjnymi, przewidywanie wyników finansowych w box office, self-dystrybucja, dystrybucja online, aspekty prawne rozpowszechniania treści na różnych polach eksploatacji. Wskazywano ciekawe rozwiązania oraz nowe kierunki w dystrybucji, a wśród nich możliwości, jakie otwiera rosnący w siłę rynek VOD.

Współorganizatorem wydarzenia jest Creative Europe Desk Polska. Partnerem warsztatów jest Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych. Patronami medialnymi są portal SFP.org.pl oraz Film&TV Kamera.

Więcej informacji o tegorocznej edycji warsztatów i towarzyszących im wydarzeniach znajduje się na stronie Transatlantyk Festival (www.transatlantyk.org) oraz Creative Europe Desk Polska (www.kreatywna-europa.eu).

„Lodołamacz” odbędzie się w dniach 15–18 lipca 2018 roku w Łodzi.

Serdecznie zapraszamy!

Transatlantyk Festival to artystyczna platforma, która poprzez muzykę i film tworzy silniejsze związki między społeczeństwem, sztuką i środowiskiem oraz inspiruje dyskusje na aktualne tematy społeczne. To uznany międzynarodowy festiwal nowej generacji, który buduje swą tożsamość, łącząc wyrafinowaną, skierowaną do branży filmowej ofertę z szeroko dostępnym programem edukacji i aktywizacji społecznej. Twórcą i dyrektorem Transatlantyk Festival jest wybitny kompozytor i laureat Oscara za muzykę do filmu „Marzyciel” w reżyserii Marca Forstera, Jan A.P. Kaczmarek. *(za stroną festiwalu)*

Forgotten Heritage: European avant-garde art online

„Forgotten Heritage" to wspierany przez program Kreatywna Europa projekt, prowadzonym przez warszawską Fundację Arton z udziałem partnerów z Belgii (Luca School of Art), Chorwacji (Ured za fotografiju), Estonii (Estońskie Muzeum Sztuki) oraz Niemiec (Plural).

Celem inicjatywy jest zbudowanie internetowego repozytorium, zawierającego archiwa artystów polskich, chorwackich, estońskich, belgijskich i francuskich, reprezentujących ruchy awangardowe drugiej połowy XX w. Dzięki digitalizacji i przejrzystej klasyfikacji około 8 tysięcy wpisów baza ta stanowić będzie doskonałe narzędzie do propagowania oraz dalszej analizy spuścizny tych twórców: nierzadko zapoznanej i trudno dostępnej. Repozytorium znaleźć można na stronie www.forgottenheritage.eu. Poniżej prezentujemy wywiad z panią Mariką Kuźmicz, prezeską Fundacji Arton, badaczką, wykładowczynią i kuratorką sztuki.

CED: Co stanowiło punkt wyjścia dla inicjatywy „Forgotten Heritage"? Strona projektu wspomina o organizowaniu archiwów prywatnych: w jaki sposób udało się państwu nawiązać kontakt i współpracę z ich właścicielami?
MK: Punktem wyjścia była wcześniejsza wieloletnia działalność Fundacji Arton. Od 2010 roku opracowywaliśmy archiwa polskich twórców awangardy lat 60. i 70. Ta sytuacja wyniknęła z mojej pracy nad dużą wystawą poświęconą sztuce tamtego okresu. Przekonałam się wówczas, jak wiele cennego materiału, dzieł sztuki, archiwaliów nie znajduje się w oficjalnym obiegu, tylko pozostaje „schowanych" w prywatnych mieszkaniach, pracowniach, często w złych warunkach. Pojawiła się potrzeba przywrócenia tych prac i ich twórców współczesności. Zaczęła się digitalizacja, opracowywanie wielu zasobów. W praktyce jeździłam od miejsca do miejsca i nadal to robię: pakujemy tam dane do archiwum, katalogujemy, później digitalizujemy i wprowadzamy do bazy. Dzięki zaufaniu artystów i ich pomocy znajduję prawdziwe skarby: ostatnio było to archiwum jednej z prekursorek sztuki wideo w Polsce, Jadwigi Singer. Jej prac nie ma jeszcze w bazie, bo to bardzo świeża sprawa. Kiedy zaczynaliśmy projekt, nie marzyłam, że to się może udać.

CED: W jaki sposób rozwinął się ten konkretny model współpracy (instytucje z Estonii, Belgii, Chorwacji oraz Francji)? Co wynikło z tej kooperacji? Czy planowane jest jej rozszerzenie?
MK: Wcześniej, przed przygotowywaniem aplikacji, współpracowaliśmy z KUMU z Tallina: to prestiżowa instytucja i nasza współpraca zawsze układała się dobrze. Co do partnera chorwackiego, to poznałam Sandrę Krizic Roban podczas jej researchu w Polsce. Okazało się, że mamy wiele wspólnych obszarów zainteresowań, współpraca więc wydała się naturalna. Sandra z kolei wcześniej pracowała z naszym obecnym belgijskim partnerem. Zatem nie jest to kooperacja wynikająca z *call for partners*: znaliśmy się już wcześniej i muszę powiedzieć, że to się sprawdziło. Bez wypróbowanych partnerów nie wyobrażam sobie wykonania tego ogromu pracy.

Mam bardzo konkretny plan rozszerzania tej bazy z dotych czasowymi i nowymi partnerami. W październiku 2018 r. chcemy aplikować o dofinansowanie w ramach programu Kreatywna Europa po raz kolejny. W poszerzeniu repozytorium mieliby tym razem brać dział także partnerzy z Irlandii, Łotwy i Czech.

CED: Dlaczego właśnie awangarda „obrzeży" Europy? Czym, pani zdaniem, jest wartość, którą możemy wydobyć z tych poszukiwań? W jaki sposób postrzega pani żywą część spuścizny tej awangardy.
To ogromny i cenny wkład w dziedzictwo kulturowe Europy. Awangardowi artyści zadawali pytania o trudne społecznie sprawy, stawiali problemy, których jako społeczeństwo często sobie nie uświadamiamy. Artyści są detektorami, wyczuwają to, co nastąpi. Historia Europy i w związku z tym też wielu artystów, potoczyła się tak, że ich dorobek nie wybrzmiał. Chciałabym na swój skromny sposób to zmieniać, bo uważam, że po prostu nie stać nas na utratę naszej przeszłości.

CED: Kogo postrzega pani jako głównego użytkownika badań, których rezultaty można prześledzić na stronie projektu?
MK: Osoby zainteresowane sztuką, ale niekoniecznie profesjonaliści. Staraliśmy się pisać językiem przystępnym, nie tylko dla historyków sztuki, a forma bazy jest tak atrakcyjna, że przyciąga naprawdę wszystkich.

CED: „Forgotten Heritage" to interaktywna mapa, pozwalającą na śledzenie związków, wpływów, relacji między poszczególnymi artystami. Jaki efekt dałoby nałożenie tej mapy na dzisiejszą artystyczną mapę Europy? Czy dzięki niej możliwe jest prześledzenie obecnych śladów i zjawisk, które zainicjowała awangarda lat 60. i 70.?
MK: Tak, z pewnością będzie to możliwe, jeśli baza zostanie powiększona. Impuls dany przez tych artystów był ogromnie silny. To były czasy Fluxusu, konceptualizmu: współcześni twórcy są spadkobiercami tej tradycji, ale aby prześledzić to całościowo, trzeba jeszcze lat pracy.

CED: Jak, w kontekście przeprowadzonych badań, jawią się relacje i wzajemne wpływy artystów wschodu i zachodu Europy? Czy możliwe jest stworzenie jednej narracji? Czy w kontekście przenikania się impulsów artystycznych możliwe było przełamanie systemowych ograniczeń?
MK: Nie jestem pewna, czy stworzenie jednej narracji miałoby sens. Trzeba raczej dążyć do tego, żeby panorama sztuki była jak najbardziej wertykalna, wielowątkowa. Wzajemne wpływy twórców w Europie są faktem. Kontekst polityczny i społeczny determinował oczywiście artystów w danym kraju, ale pewne zjawiska i problemy, pojawiały się w kilku miejscach jednocześnie. W naszej bazie jest to już widoczne, a z czasem może być widoczne jeszcze wyraźniej.

CED: Proszę opowiedzieć nieco więcej o organizowanych w ramach „Forgotten Heritage" warsztatach.
MK: Prowadzenie warsztatów było z mojej perspektywy czystą przyjemnością. Trwały one zresztą nawet trochę dłużej, niż zakładaliśmy: po prostu dlatego, że widziałam, że jest to uczestnikom potrzebne. Mieliśmy ogromne szczęście, bo powstał wspaniały zespół młodych zaangażowanych osób. Staraliśmy się ich inspirować, ale też oni stali się inspiracją dla nas. Postanowiłam podzielić się z nimi czymś bardzo cennym: umożliwić im spotkanie z przynajmniej kilkoma twórcami z naszej bazy i to przyniosło świetny efekt. Uczestnicy uznali, że usłyszenie historii, które stoją za danymi pracami było dla nich bardzo ważne i zaproponowali wystawę, składającą się właśnie z nich. Oddali głos artystom. Uważam, że to bardzo piękny gest o mocnej wymowie moralnej, a jednocześnie merytorycznie uzasadniony. Na wystawie oglądamy dzieła zestawione z opowieściami artystów o tych pracach. Dzięki temu odbiorcy mogą zrozumieć, że nie ma czegoś takiego jak jedna historia sztuki: jest wiele historii, które składają się na całość.

CED: Jakie wydarzenia państwo planują?
MK: Mamy bardzo dużo planów. Już w czerwcu czeka nas międzynarodowa konferencja „Revisiting Heritage", kończąca projekt. W tym roku Fundacja Arton wyda także książkę poświęconą historii sztuki performance w Polsce. Będziemy rozbudowywać bazę, w kolejce do digitalizacji czeka pięć wielkich i cennych archiwów. Do końca roku planujemy jeszcze cztery wystawy. W październiku mamy nadzieję po raz kolejny aplikować do programu Kreatywna Europa. Kolejny projekt miałby się nazywać „Yet Unwritten Stories – Historie jeszcze nienapisane".

Materiały promocyjne Fundacji Arton

Pierwsze projekty dofinansowane w komponencie MEDIA w 2018 roku

Pierwsze pół roku już niemal za nami, poznaliśmy zatem rezultaty pierwszych naborów w komponencie MEDIA.

Agenci sprzedaży
(wezwanie nr EACEA/01/2017)

W kwietniu poznaliśmy wyniki naboru w obszarze Agenci sprzedaży 2017. Po raz drugi firma New Europe Film Sales otrzymała dofinansowanie w ramach tego schematu, potwierdzając swój status jednego z najważniejszych agentów sprzedaży w Europie, pozostając jedynym beneficjentem tego obszaru grantowego w Europie Środkowo-Wschodniej.

Firma Jana Naszewskiego wygenerowała fundusz w wysokości **89 766 euro**.

Festiwale filmowe
(wezwanie nr EACEA/17/2017 – pierwszy deadline)

Międzynarodowy Festiwal Filmowy Nowe Horyzonty, Festiwal Filmowy Millenium Docs Against Gravity oraz Festiwal Filmowy Kino Dzieci zostały dofinansowane w ramach obszaru Festiwale filmowe. Wszystkim trzem wydarzeniom udało się zachować ciągłość dofinansowania – poszerzając widownie europejskiego kina, angażując młodych widzów i wspierając profesjonalistów sektora audiowizualnego podczas towarzyszących wydarzeń branżowych.

Łączne wsparcie otrzymane przez polskich organizatorów festiwali to aż **153 000 euro**.

Dystrybucja – schemat selektywny
(wezwanie EACEA/12/2017)

W tym naborze dofinansowanie otrzymały następujące polskie firmy dystrybucyjne:

MONOLITH FILMS	„Zabicie świętego jelenia", reż. Giorgos Lanthimos
HAGI FILM	„Na krawędzi", reż. Michaël Roskam
AGAINST GRAVITY	„L'Atelier", reż. Laurent Cantet
M2 FILMS	„W cieniu drzewa", reż. Hafsteinn Gunnar Sigurðsson
AURORA FILMS	„The Place", reż. Paolo Genovese
KINO ŚWIAT	„L'Apparition", reż. Xavier Giannoli

Łączna kwota dofinansowania dla polskich firm to **252 600 euro**.

„Zimowi bracia", reż. H. Pálmason | ©Maria von Hausswolff | Materiały New Europe Film Sales

Projekt Engage! Young Producers | Materiały promocyjne

Krakowskie Biuro Festiwalowe - partner nie tylko w projektach MEDIA

3 czerwca zakończył się 58. Krakowski Festiwal Filmowy. Emocje już opadły, ale najstarszy w Polsce festiwal poświęcony filmom dokumentalnym, animowanym i krótkometrażowym to nie jedyny projekt, w jaki zaangażowane jest Krakowskie Biuro Festiwalowe. Poniżej przedstawiamy Państwu trzy inicjatywy ze wsparciem programu Kreatywna Europa, których partnerem jest KBF.

Opera „Orfeo & Majnun"

Na projekt „Orfeo & Majnun" składają się warsztaty organizowane w 2019 r. oraz parady i dwa spektakle w 2020 r. To projekt partycypacyjny, zakładający udział lokalnych instruktorów i artystów. Ta interdyscyplinarna opera to połączenie greckiego mitu o Orfeuszu i Eurydyce z popularną arabską historią miłosną Lejli i Madżnuna. Poprzez zespolenie tych dwóch opowieści powstanie nowa – o miłości, cierpieniu i tęsknocie. Historia oparta na dwóch podobnych mitach dwóch odmiennych kultur ma zostać opowiedziana za pomocą gigantycznych lalek i masek, przy czynnym udziale mieszkańców miast, w których będzie ona wystawiana. Po długoterminowych warsztatach opera w każdym mieście ma przybrać inny kształt. Projekt realizowany jest przez Krakowskie Biuro Festiwalowe wspólnie z pięcioma partnerami. Są nimi: Festival d'Aix-en-provence, Fundacja Valletta 2018, Konzerthaus Vienna, Operadagen Rotterdam, Santa Maria da Feira. Liderem jest Théâtre Royal de la Monnaie z siedzibą w Brukseli.

Projekt „Orfeo & Majnun" był dofinansowany w ramach obszaru Projekty współpracy europejskiej – kategoria II – granty na większą skalę w kwocie **1 999 868 euro**.

Więcej informacji o projekcie:
www.lamonnaie.be/en/program/453-orfeo-majnun

Engage! Young Producers (Słowo w słowo)

„Engage! Young Producers" to roczny program edukacyjny skierowany do młodzieży licealnej, mający na celu zaangażowanie jej w życie literackie i kulturalne. Projekt odbywa się jednocześnie w kilku europejskich miastach (Barcelona, Norwich, Vaxjo i Kraków). Inicjatywa „Słowo w słowo" ma na celu przekonać młodych ludzi, że mogą aktywnie uczestniczyć w życiu kulturalnym nie tylko jako odbiorcy, lecz także jako twórcy. Stać ma się to poprzez zaznajomienie ich z nową poezją i różnorodnymi formami ekspresji, takimi jak slam, poezja performatywna czy rap. Uczniowie uczestniczą w serii warsztatów poetyckich, gdzie pod okiem poetów, krytyków literackich i raperów nauczą się artystycznej ekspresji. Finałem projektu będzie samodzielne zaprogramowanie przez uczestników wydarzenia podczas pasma OFF Miłosz, towarzyszącego Festiwalowi Miłosza 2018. W projekt „Engage! Young Producers" zaangażowane są 4 organizacje: Fria Ordets Hus, Krakowskie Biuro Festiwalowe, PEN Català oraz Writer's Centre Norwich.

Projekt „Engage! Young Producers" był dofinansowany w ramach obszaru Projekty współpracy europejskiej – kategoria I – granty na mniejszą skalę w kwocie **199 998,76 euro**.

Więcej informacji o projekcie: **www.slowowslowo.com**

Less Is More (LIM)

Less Is More (LIM) to roczny cykl szkoleniowy skierowany do profesjonalistów filmowych zaangażowanych w tworzenie fabularnych filmów niskobudżetowych. Projekt skupia się na ograniczaniu budżetu filmu już w pierwszej fazie powstawania scenariusza i jest adresowany do debiutantów oraz twórców pracujących nad drugim lub trzecim filmem. Warsztaty mają miejsce w 3 ośrodkach oddalonych od wielkich miast – w Bretanii, Transylwanii i Małopolsce, co sprzyja skupieniu i integracji uczestników. Projekt daje młodym twórcom fantastyczną okazję do współpracy z profesjonalistami mającymi kilkunastoletnie doświadczenie zarówno w kształceniu scenarzystów, jak i pisaniu scenariuszy.

Projekt Less Is More (LIM) był dofinansowany w ramach obszaru Szkolenia dla profesjonalistów w kwocie **130 000 euro**.

Więcej informacji o projekcie: **www.lim-lessismore.eu**

Krakowskie Biuro Festiwalowe to miejska instytucja kultury, która współtworzy i poszerza pole kultury, zarówno poprzez organizację miejskich festiwali, jak i wsparcie dla wszelkich inicjatyw w tej dziedzinie. KBF zajmuje się realizacją i promocją wielkich wydarzeń kulturalnych o zasięgu lokalnym, ogólnopolskim i międzynarodowym.

Creative Europe Desk Polska
Al. Ujazdowskie 41
00-540 Warszawa
tel. + 48 22 44 76 180
www.kreatywna-europa.eu
info@kreatywna-europa.eu

Publikacja została sfinansowana przy wsparciu Komisji Europejskiej oraz Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Wyraża ona jedynie opinie jej autorów, a Komisja oraz MKiDN nie mogą zostać pociągnięte do odpowiedzialności w zakresie wykorzystania informacji w niej zawartych.